

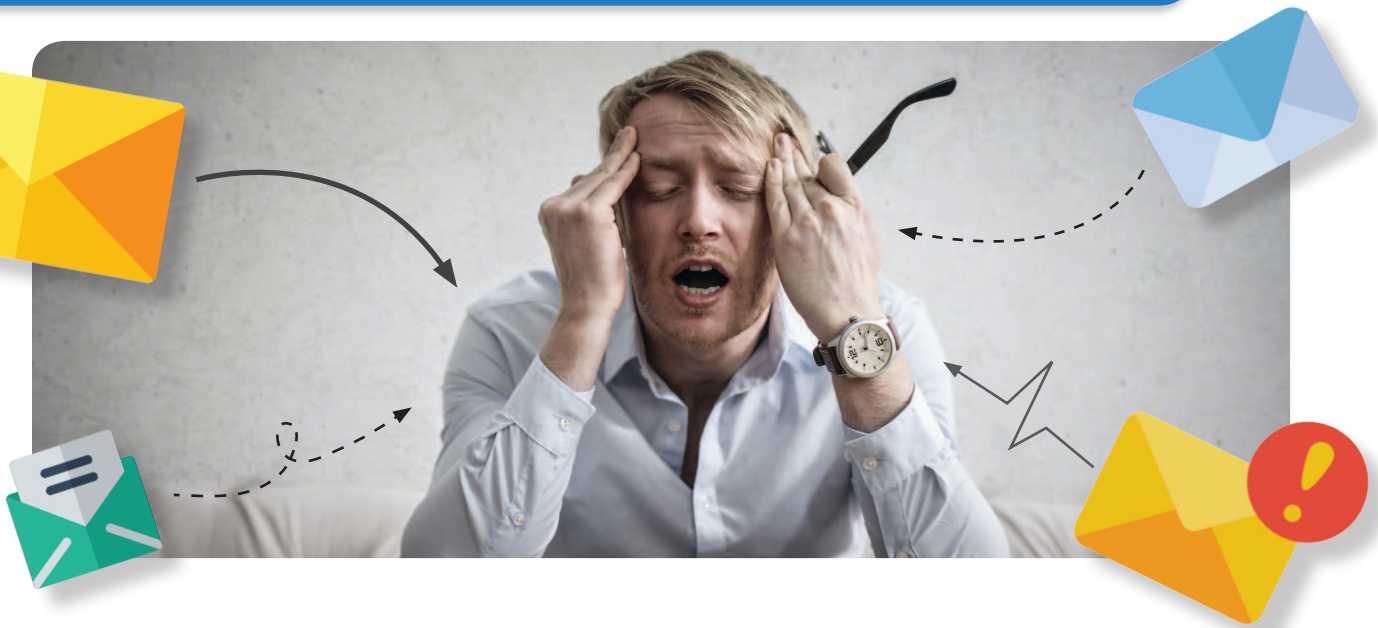
Storytelling on Labour Law

เรียบเรียง - อรรถพล มนัสไพบุคลย์

หยิก เมืองแมน/แทน พันทาง/จ้าง ตระกูล/บุญ ไพริน/ทวิล จำเพาะ
ผาด มะนาว/พรวัว สะเทก/เตร ตะโพน/โพน บ้านส้ม/โกสุม/ทองดี กระบุง

เรื่องที่ 27 : หนังสือลาออก ที่กลายเป็นการเลิกจ้าง

Story

“ผมออกก็ได้, ทำแบบนี้กับผม ผมไม่ไหว”

เป็นคำกล่าวของ **ชาติ** ผู้จัดการส่วนงานกฎหมาย เขาเขียนใบลาออกในอีก 3 วันต่อมาหลังจากเงินเดือนของเขา นายจ้างไม่จ่ายให้ตามปกติเหมือนคนอื่น

ชาติ ยื่นใบลาออกจากการเป็นพนักงานของบริษัท เกิดจากมาด้วยน้ำตาและความแค้นเคือง ต่อมาอีกไม่กี่เดือน ชาติไปฟ้องนายจ้างเป็นคดีแรงงาน เรียกค่าจ้างเดือนที่ค้าง เรียกค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมเกือบสี่ล้านบาท และเงินค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า (ค่าตกใจ) อีก 1 เดือน

ข้อเท็จจริง เรื่องของชาติ :

1. กรรมการผู้จัดการของบริษัท ไม่พอใจชาติ ชาติเคยมีห้องทำงาน กรรมการผู้จัดการยัดห้องทำงานคืน ทำให้ชาติต้องไปนั่งทำงานในห้องประชุมที่ว่าง บางครั้งต้องไปนั่งทำงานที่ร้านกาแฟใต้ถุนอาคาร
2. สองปีที่ผ่านมา ลูกจ้างทุกคนของบริษัทได้ปรับขึ้นเงินเดือน แต่ชาติเป็นลูกจ้างคนเดียวของบริษัทที่ไม่ได้ปรับขึ้นเงินเดือน
3. ค่าจ้างเดือนมกราคมปีสุดท้ายก่อนที่ต้องออก ซึ่งต้องจ่ายในวันที่ 30 มกราคม บริษัทจ่ายให้ลูกจ้างทุกคนตามกำหนด แต่ไม่จ่ายให้ชาติ
4. ชาติต้องการเงินค่าจ้างไปใช้จ่ายเลี้ยงดูครอบครัว มีแม่ที่ชราและเจ็บป่วย
5. ชาติเขียนใบลาออกเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็น 3 วันถัดมา หลังจากวันค่าจ้างออก ยื่นต่อนายจ้าง

เกียบเกียงเรื่องราวนี้ คดีแรงงาน :

อ้างอิงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10044/2556

ศาลแรงงานกลาง พิจารณาแล้ว เรื่องราวดังกล่าว เป็นการที่นายจ้างเลิกจ้างพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมจำนวน 500,000 บาท เงินเดือนเดือนมกราคม 2549 จำนวน 27,500 บาท และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 27,500 บาท (คดีนี้ไม่มีประเด็นเรื่องค่าชดเชย) จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงาน พิจารณาข้อเท็จจริงตามที่ศาลแรงงานกลางฟังว่า เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2549 โจทก์เขียนใบลาออก เหตุที่โจทก์เขียนใบลาออกเนื่องจากกรรมการผู้จัดการของจำเลยไม่พอใจโจทก์และมีพฤติกรรมเรียกห้องทำงานคืน และไม่ขึ้นเงินเดือนให้โจทก์ตั้งแต่ปี 2547 และไม่ยอมจ่ายเงินเดือนประจำเดือนมกราคม 2549 ให้โจทก์ **ซึ่งถือเป็นการบีบบังคับโจทก์ให้เขียนใบลาออก** แม้โจทก์เป็นทนายความซึ่งย่อมมีความรู้ทางกฎหมาย และตระหนักถึงผลทางกฎหมายที่เกิดขึ้นจากการเขียนใบลาออกมอบให้แก่จำเลย แต่ในภาวะในขณะนั้นโจทก์ไม่มีรายได้ทางอื่น มีภาระค่าใช้จ่ายส่วนตัวและต้องเลี้ยงดูมารดา

พฤติการณ์ของจำเลยเหล่านี้ ล้วนมีเหตุผลน่าเชื่อว่า จำเลยต้องการบีบบังคับให้โจทก์ลาออก ถือได้ว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 30 มกราคม 2549 ซึ่งเป็นวันจ่ายค่าจ้างประจำงวดแล้ว เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ปฏิบัติงานตามหน้าที่บกพร่องหรือผิดต่อระเบียบข้อบังคับหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยแต่อย่างใด การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์นับว่ายังไม่มีเหตุผลสมควรและเพียงพอ จึงเป็นการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม

พิพากษายืน.

บรรทัดของคำพิพากษาคดีนี้ : พฤติการณ์ของจำเลยเหล่านี้ ล้วนมีเหตุผลน่าเชื่อว่า จำเลยต้องการบีบบังคับให้โจทก์ลาออก

**ความล้มเหลว ไม่ใช่ความล้มเหลว
เว้นไว้แต่ว่า คุณไม่เรียนรู้จากมัน**

อรรถพล มัสสไฟบูลย์

สำนักกฎหมาย บริษัท กรุงเทพนิเทศการ จำกัด

*สื่อที่ปรากฏในบทความนี้เป็นนามสมมติ